

ENTREVISTA A SIMÓ DE CIRENE

Perquè va ajudar a Jesús?

Perquè em varen obligar. Em vaig enfadar molt. Encara que després va canviar tot. Tornava a casa molt cansat de treballar i em vaig trobar amb aquella manifestació de gent. No sabia què passava: la gent cridava, s'empenyien un als altres o fugien dels soldats romans. Em varen forçar a portar la Creu de Jesús i em vaig sentir un desgraciat. Després m'he considerat un privilegiat.

Coneixia a Jesús?

Sí i no. No perquè no l'havia vist mai i no el vaig identificar, encara que era famós per la seva doctrina i els seus miracles. No l'hauria reconegut encara que el conegués d'abans, perquè estava desfigurat: sang, fang, nafres, cops, corona d'espines, flagel·lat. Després d'enfadar-me em va fer pena. I em vaig enfadar amb la gent que l'insultava com si fos un animal.

Quan vaig saber que era Ell no sé explicar el que va passar. Em mirava amb ulls d'amic, agraït, content de veure'm, perquè Ell sí que em coneixia.

De què varen parlar?

De res i de tot. Només va dir "Simó" (amb un afecte increïble) i després "gràcies" (amb una autenticitat que em va omplir d'alegria l'ànima i em va robar el cor). No varem parlar, però les nostres ànimes es varen unir: la meva s'eixamplà, s'omplí de pau, de la pau de Jesús que no és d'aquest mon. Sense paraules va fer que em sentís estimat, important, valorat. Jesús em parlà amb la seva mirada, amb el seu somriure –tot i el seu dolor– i amb cada gest. Em va canviar el cap, el cor i la voluntat. Ja no soc el mateix. M'ho diuen els de casa –avui també cristiana– i els meus amics.

I vostè li va dir alguna cosa?

No vaig ser molt original. Pràcticament vaig copiar les seves paraules. Li digué "Jesús" (i la seva mirada em va omplir encara de més alegria) i després "gràcies" (vaig notar que m'agraïa el meu ajut com si em necessités de veritat). Ja estava tot dit. Ens varem entendre perfectament. Les paraules sobraven. La resta va ser mirar-nos, acompanyar-lo, ajudar una mica.

Va conèixer la mare de Jesús?

Sí, quan va aparèixer acompanyada de Joan per consolar el seu Fill. Per Jesús va ser una alegria immensa. La meva ànima –unida a la de Jesús– es va unir també a la de Maria. Quins sentiments més dolços, tot i el terrible dolor! Amb la Mare de Déu el Calvari es convertí en una família. La seva presència de mare donà vida a la mort. I ens omplí d'esperança: "Jesús..., gràcies..., ressuscitarà".

Què ha canviat en la seva vida?

Tot, res i moltes coses. No és que visqués com un animal o una planta però la meva vida era massa horitzontal: aixecar-me, treballar, menjar, dormir i diversió els dies de festa. Jesús m'ha ensenyat a mirar al Cel i mirar millor la terra. Ara sé que Déu és el meu Pare i que vol el millor per mi. L'amor a Déu em porta a estimar els altres. Segons la meva dona i els meus fills i la gent ara soc més alegre, sé demanar perdó, intento ser amable i servicial, treballo més i millor, tinc paciència...,

vaja, que he après a pensar en els altres i a estimar-los de veritat, com són. És el que feia Jesús. I Ell m'ajuda a aconseguir-ho.

Va veure a Jesús ressuscitat?

Bé! Això és quasi un secret. Sí. Però els meus fills no, encara que tota la família es convertí al cristianisme. L'important és "veure'l" cada dia en l'oració, en la missa, en la confessió, en la meditació de l'Evangeli, en el treball, en la família, en els amics. Tot el que busca a Jesús acaba trobant-lo. I al qui no el busca, és Jesús que el busca fins provocar que el trobi.

Algun consell pels nostres lectors?

Meu no, jo soc un pobre pagès. Però que parlin amb Jesús: és el millor amic, el millor mestre, el millor germà, el millor pare, el millor metge, un "jutge" misericordiós. Solament amb Ell entens que aquesta vida és una anticipació de la Vida eterna. No sé què li dirà a cadascú, però sí sé que allò és el millor, el que ens farà feliços aquí i en el Cel.

Perdoni, com podem viure la Passió acompanyant a Jesús?

Això sí que és fàcil. Mirant-lo amb el cor i acompanyant a la seva Mare..., que és també la Nostra Mare del Cel. Jo vaig ser un privilegiat, però també avui tot el que vulgui pot acostar-se a Jesús.

Acceptar la Creu no és fàcil. El dolor –propi o d'un altre–, l'enfermetat, la injustícia o la mort, ens destrossen o ens santifiquen. El secret per estimar la Creu és mirar al Natzarè i a la seva Mare.